

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010284
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1517010284.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováč a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaného Y. J., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného JF. a jeho rodičov Q.j a N. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 29.10.2018 sp. zn. 1T/38/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. júla 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného Y. J., nar. XX.XX.XXXX, Q. J., nar. XX.XX.XXXX a N.. Y. J., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 29.10.2018 sp. zn. 1T/38/2017 bol obžalovaný Y. J. uznaný za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich detí Y. nar. XX.XX.XXXX, Y. J., nar. XX.XX.XXXX a H. J., nar. XX.XX.XXXX si neplní riadne a včas vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia v zmysle § 62 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov, a to i napriek tomu, že výška tejto povinnosti mu bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 69Croz/28/03-45 zo dňa 23.09.2004, právoplatným dňa 11.10.2004, ktorým mu bolo uložené prispievať na výživu dcéry Y. J. sumou 4 500,- Sk (143,37 €), syna JF. sumou 3 500,- Sk (116,18 €) a na syna H. J. sumou 2 000,- Sk (66,39 €) vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, H. D. - T., rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 22P/92/2008-176 zo dňa 06.11.2008, právoplatným dňa 11.05.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP 15/09-203 zo dňa 21.04.2009, ktorým mu bolo uložené prispievať na výživu dcéry Y. J. sumou 6 000,- Sk (199,16 €), syna Y. J. sumou 5 000,- Sk (165,97 €) a na syna H. J. sumou 3 500,- Sk (116,18 €) vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, H. D. - T., rozsudkom Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. 10C 137/2013-128 zo dňa 23.10.2013, právoplatným dňa 27.11.2013, ktorým mu bolo uložené prispievať na výživu dcéry Y. J. sumou 50,- €, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 17P 124/2015-114 zo dňa 02.03.2016, právoplatným dňa 19.04.2016, ktorým mu bolo uložené prispievať na výživu syna Y. J. sumou 220,- € a na syna H. J. sumou 180,- € vždy do 15.dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky H. D. - T. nar. XX.XX.E., pričom túto svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť si obvinený neplní riadne a včas od mesiaca apríl 2016 vrátane až doposiaľ, čím mu za uvedené obdobie vznikol voči oprávnenej Y. J. dlh na bežnom výživnom v celkovej výške 799,16 € a voči oprávnenej H. D. - T. dlh na bežnom výživnom v celkovej výške 11 496,- €, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/37/2016 zo dňa 07.04.2016, právoplatným dňa 15.06.2016 odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák.

Za uvedený prečin bol obžalovanému Y. J. uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaný Y. J. i jeho rodičia Q. J. a N.. Y. J. ako osoby oprávnené na podanie opravného prostriedku.

Obžalovaný Y. J. v písomných dôvodoch podaného odvolania úvodom konštatoval, že napáda predmetný rozsudok pre nesprávnosť výrokov, ktoré sa ho priamo týkajú. On neurobil vyhlásenie, že je vinný, ani vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. On si svoju vyživovaciu povinnosť voči deťom splnil a naďalej plní. Napáda tento rozsudok a jeho výroky pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, pretože toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny. Ďalej uviedol, že má za to, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré nebolo súdom vykonané zákonným spôsobom, pričom bolo založené aj na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia. Voči nemu sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. Obžalovaný sa záverom domáhal, aby trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodov, že skutok sa nestal a on nespáchal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu.

Rodičia obžalovaného Q. J. a N.. Y. J. písomným podaním zo dňa 10.11.2018, ktoré bolo doručené na Okresný súd Bratislava V dňa 12.11.2018 tiež odôvodnili svoje podané odvolanie voči prvostupňovému rozsudku. Ich dôvody podaného odvolania boli však identické s dôvodmi podaného odvolania obžalovaného.

K odvolaniu obžalovaného a jeho rodičov sa písomne vyjadrila aj H. D. - T. ako osoba, do ktorej rúk je obžalovaný povinný plniť povinnosť vyživovať iného (ďalej len oprávnená osoba). V tomto vyjadrení namietala, že nie sú pravdivé tvrdenia obžalovaného o tom, že si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť splnil a naďalej plní. Obžalovaný si svoju povinnosť neplní riadne a včas od mesiaca apríl 2016 až do rozhodnutia súdu zo dňa 29.10.2018. Obžalovaný neprejavil vôľu vyplatiť výživné ani po vynesení súdneho rozhodnutia. Obžalovaný krátko pred hlavným pojednávaním dňa 24.10.2018 zaplatil na jej účet deväť platieb po 56,- eur s označením február až október. Tieto platby pravdepodobne predstavujú snahu obžalovaného o zaplatenie minimálneho výživného za predmetné obdobie, počas ktorého neplnil riadne a včas. V mesiaci november 2018 mal obžalovaný platiť výživné do 15. dňa tohto mesiaca, avšak opätovne si túto povinnosť nesplnil. Vzhľadom na uvedené oprávnená uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. K tvrdeniu obžalovaného o tom, že jej bola vyplatená finančná hotovosť vo výške 10.000,- eur inou osobou ako obžalovaným, oprávnená osoba uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozsudku, keďže tvrdenie obžalovaného považuje za lživé a bez akejkoľvek cti voči maloletým deťom, ktorým výživné patrí. Takéto tvrdenie považuje aj za nelogické a to najmä s ohľadom na negatívnu skúsenosť s platením výživného zo strany obžalovaného v priebehu predchádzajúcich rokov, ako aj pre nehody s jeho matkou a otcom. Záverom oprávnená osoba navrhla, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obhajca obžalovaného, matka obžalovaného Q. J., prokurátorka krajskej prokuratúry a H. D. - T. ako oprávnená osoba.

Obžalovaný Y. J. sa tohto verejného zasadnutia nezúčastnil, pričom osobitným písomným podaním požiadal, aby krajský súd o jeho odvolaní konal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Odvolací súd tejto žiadosti vyhovel a podľa § 293 ods. 7 Tr. vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného. Verejné zasadnutie bolo vykonané aj v neprítomnosti otca obžalovaného N.. Y. J., nakoľko na takýto postup boli plnené všetky zákonné podmienky.

Oprávnená H. D. - T. v úvodnej časti verejného zasadnutia uviedla, že sa pridrižiava písomne podaného vyjadrenia k odvolaniu odvolateľov v plnom rozsahu. Do termínu tohto verejného zasadnutia jej výživné zo strany obžalovaného nebolo uhradené, okrem finančnej čiastky 504,- eur tak, ako to uviedla vo svojom písomnom vyjadrení.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom obhajca obžalovaného uviedol, že hoci obžalovaný na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.03.2019 prisľúbil, že zaostalé výživné uhradí v plnej výške, on

ako obhajca musí s ľútosťou oznámiť, že k uhradeniu dlžného výživného do termínu teraz nariadeného verejného zasadnutia nedošlo. Na dokreslenie celej situácie, ako aj snahu obžalovaného dlžné výživné uhradiť, predkladá odvolaciemu súdu správu, ktorú mu zaslala sestra obžalovaného T. W.č, pričom túto písomnosť aj v plnom znení prečíta. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd verejné zasadnutie odročil. Alternatívne navrhuje, aby krajský súd doplnil dokazovanie o výsluch Q. J., matky obžalovaného.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedla, že pokiaľ zaostalé výživné nebolo do termínu tohto verejného zasadnutia uhradené, potom navrhuje, aby krajský súd odvolanie obžalovaného a jeho rodičov ako nedôvodné zamietol. Dodala, že prvostupňový rozsudok považuje za správny a zákonný.

Q.I. ako odvolateľka na verejnom zasadnutí sa pripojila k ústnemu prednesu obhajcu obžalovaného.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolaní obžalovaného a jeho rodičov (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolania obžalovaného Y. J. a jeho rodičov Q. J. a N.. Y. J. nie sú dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Čo sa týka výroku o vine, vrátane konania predchádzajúce napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil zásadné pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného Y. J. na obhajobu. Odvolací súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný v rozhodnom období si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči dcére Y. J. a k dvom synom Y. J. a H. J. a tak ku dňu hlavného pojednávania konaného dňa 29.10.2018 ostal jednak oprávnenej Y. J. dlžný na výživnom čiastku vo výške 799,16 eur, jednak oprávnenej H. D. - T. dlžný na výživnom čiastku 11.496,- eur. Ani odvolací súd neuveril verzii obžalovaného a jeho rodičov z hlavného pojednávania o uhradení zaostalého výživného oprávnenej osobe, tieto tvrdenia rovnako považoval za účelové, na ktoré nebolo možné brať zreteľ.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy v neprospech obžalovaného (výsluch svedkyne H. D. - T. a zabezpečené listinné dôkazy), ktoré boli vykonané v súdnom konaní a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si závery súdu prvého stupňa o vine obžalovaného Y. J. osvojuje aj odvolací súd.

Súd prvého stupňa venoval dokazovaniu majetkových pomerov obžalovaného náležitú pozornosť, pričom poukázal aj rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V z 02.03.2016 č. k. 17P/124/2015-14 a z 23.10.2015 č. k. 10C/137/2013. Závery okresného súdu v tomto smere vyplývajú z listinných dôkazov a nevzbudzujú žiadne relevantné pochybnosti. Z uvedených skutočností možno dospieť k záveru, že obžalovaný v rozhodnom období disponoval takým príjmom, že bol schopný uhrádzať mesačne výživné, ktoré mu bolo stanovené. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že pomerne nízka výška stanoveného mesačného výživného na maloleté deti, určeného na základe civilného rozsudku bola skôr symbolickým vyjadrením vyživovacej povinnosti rodiča k deťom, než reálnym vyjadrením potrieb maloletých detí, ktoré je nutné každý mesiac uhrádzať. Obžalovaný preto objektívne uhrádzať výšku stanoveného výživného do rúk oprávnených osôb mohol a mal.

Nadriadenému súdu sa žiada ešte dodať, že ani ťaživé osobné, sociálne a ekonomické pomery páchatel'a v určitom období ho nemôžu zbaviť zodpovednosti za výživu svojich detí. Uvedené okolnosti preto nevyklučujú trestnú zodpovednosť za spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy, pokiaľ súčasne bol schopný zo svojich príjmov poskytovať výživné v takej výške, ktorá zohľadňovala jeho aktuálnu sociálnu situáciu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného Y. J. a jeho rodičov Q. J. a N.. Y. J. tie treba považovať za nenáležité a odvracajúce pozornosť od podstaty veci. Ak obhajca obžalovaného v rámci odvolacieho konania sa domáhal výsluchu Q. Dlouhej ako svedkyne, tak krajský súd považoval tento výsluch za nadbytočný, nakoľko menovaná osoba bola na hlavnom pojednávaní už vypočutá v procesnom postavení svedkyne a navyše obhajca nepredniesol žiadne také závažné skutočnosti a dôvody, pre ktoré by sa mal jej svedecká výpoveď zopakovať. K tomu treba uviesť a znovu zopakovať aj to, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky potrebné dôkazy, pričom skutkový stav bol zistený v rozsahu nevzbudzujúcom žiadne relevantné pochybnosti.

Súd prvého stupňa postupoval správne i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného Jána Dlouhého, keď ho uznal za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. Nakoľko v posudzovanej veci išlo o spáchanie trestného činu na viacerých osobách, bolo nevyhnuté aplikovať aj ustanovenie § 138 písm. j/ Tr. zák. (závažnejší spôsob konania). Pre úplnosť treba ešte dodať, že obžalovaný sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený, t. j. išlo zo strany obžalovaného o špeciálnu recidívu.

Pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd v posudzovanej veci vychádzal zo základnej trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona od jedného od piatich rokov, a v jej rámci bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý v dostatočnom rozsahu zohľadnil jednak okolnosti prípadu v celom ich kontexte, jednak osobu obžalovaného, jeho kriminálnu minulosť (v osobe obžalovaného bolo treba vzhliadnuť špeciálneho recidivistu) a napokon možnosť jeho nápravy. Vzhľadom k tomu, že okresný súd u obžalovaného nevzhliadol žiadne prítiažujúce ani poľahčujúce okolnosti nemusel upraviť základnú trestnú sadzbu podľa režimu § 38 ods. 3 alebo § 38 ods. 4 Tr. zák. t. j. znížiť hornú hranicu alebo zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

V danej trestnej veci neprichádzal do úvahy ani podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody a to vzhľadom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. podľa ktorého, súd nemôže podmienenčne odložiť výkon trestu odňatia slobody, ak odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Ak prvostupňový súd v konečnom dôsledku obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, tak takýto trest treba považovať za dostatočný a primeraný, ktorý zahŕňal nielen individuálnu a generálnu prevenciu, ale súčasne vyjadroval morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V tomto smere treba poukázať na výstižné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Tieto úvahy a závery súdu I. stupňa si v celom rozsahu osvojil aj odvolací súd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Krajský súd v Bratislave rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokovkej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.